

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΚΑΙ «ΝΕΑ» ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

της κ. Δάφνης Βαροβιτσιώτη

«Βουλευέσθαι καὶ λογίζεσθαι ταυτόν»¹ Ἀριστοτέλης

Α΄ Μέρος

Σήμερα ο μέσος πολίτης βρίσκεται, ἐν ἀγνοία του, ἔρμαιο ἑνὸς φαινομένου τό ὅποιο ἐπιδρᾷ τόσο καθοριστικά στήν ζωή του, ὥστε ἔχει τήν δυνατότητα νά ἐπηρεάζει τό παρόν του καί νά καθορίσει τό μέλλον του.

Πρόκειται γιά τό φαινόμενο τῆς τηλεόρασης, καί πιό συγκεκριμένα, τῆς «νέας» τηλεόρασης. Πράγματι, μιά ἀνασκόπηση τοῦ τρόπου λειτουργίας τῆς τηλεόρασης στήν χώρα μας κατά τίς τελευταῖες δεκαετίες, καταδεικνύει ὅτι αὐτή ἐγκατέλειψε, βαθμιαίως, τήν ἀρχική της λειτουργία: ἔπαψε, δηλαδή νά εἶναι ἐργαλεῖο ἐνημέρωσης, ἐπιμόρφωσης, στήριξης ἀξιών καί ψυχαγωγίας, καί - μέ τήν βοήθεια ἐιδικῶν μεθοδεύσεων καί ἐιδικῶν συντελεστῶν - ἔλαβε νέα μορφή: Μετα-

βλήθηκε σέ ἐργαλεῖο καθοδήγησης τῆς σκέψης τοῦ ἀνυποψίαστου τηλεθεατῆ.

Σήμερα, ἡ «νέα» τηλεόραση, μέ τά καταϊγιστικά μηνύματά της, βομβαρδίζει ἀνηλεῶς καί ἀκατάπαυστα τά θύματά της, τοὺς ἀνυποψίαστους τηλεθεατές. Κυρίως τοὺς βομβαρδίζει μέ βαρεῖές μορφές καί κατηγορίες ἐναντίον ὅλων ὅσων ἀποτελοῦσαν μέχρι πρότινος τά ἐρείσματα τοῦ σύγχρονου Ἑλληνα: Τόν γάμο καί τήν οἰκογένεια, ἐπειδή βασίζονται στήν τυραννία τοῦ «πατέρα ἀφέντη», στήν «σεξουαλική καί οἰκονομική καταπίεση» τῆς «ἄμισθης ἐργασίας» τῆς γυναίκας καί στήν «ἔλλειψη κατανόησης» πρὸς τίς σωματικές καί ψυχολογικές ἀνάγκες τῶν παιδιῶν τήν μητρότητα, ἐπειδή παρεμποδίζει τήν «ἐλευθερία», τήν «ὀλοκλήρωση τῆς προσωπικό-

1. «Τό νά λαμβάνη κανεῖς μίαν ἀπόφασιν ἰσοδυναμεῖ μέ τό νά κρίνη διά τοῦ λογισμοῦ», Ἀριστοτέλους, Ἡθ. Νικ. 1113 α' 12.

Ἔτσι, κατά τήν κλίση μας νοιώθουμε ἀναπαυμένοι ὅταν συνεισφέρουμε τό κατά δύναμιν. Πόσο ἀναπαυμένοι ὅμως θά μπορούμε νά νοιώθουμε στή σκέψη ὅτι στίς μέρες μας καί στή χώρα μας προετοιμάζεται ἡ νέα γενεά σατανιστῶν ὄχι κατὰ μερικές ἑκατοντάδες κατ' ἔτος, ἀλλά κατά πολλές χιλιάδες πρόσωπα, πού σήμερα ἐκστασιάζονται, σάν μικρά παιδιά, ἀπό τό σύνδρομο Χάρι Πότερ, ὅμως, αὐριο, σάν ἔφηβοι καί ἐνήλικες θά διαπιστώσουν ὅτι τά μαθήματα ἀποκρυφισμοῦ, πού διδάχθηκαν -παίζοντας- μέ τόση σαφήνεια καί μέ τόση λεπτομέρεια ἔχουν ἐφαρμογή στίς **συνάξεις**, στίς **στοές** στοὺς **μαύρους ναοὺς** τῶν ἀνά τήν χώρα καί ἀνά τήν ὑψηλο ἀποκρυφιστῶν;

Μιά πρώτη, μαζική, σοβαρή καί ἐπιστημονικά τεκμηριωμένη ἀπάντηση δόθηκε ἀπό τήν Ἐκκλησία στίς 25-6-2002 στό Δημοτικό Ὁδεῖο Λα-

ρίσης, ὀργανωμένη ἀπό τό Γραφεῖο Νεότητος τῆς Ἱ. Μ. Λαρίσης & Τυρνάβου. Ἡ ἐκδήλωση χαρακτηρίστηκε γιά τήν σοβαρότητα καί τήν οὐσιαστικότητά της ἀκόμα καί ἀπό τά ἐπιφυλακτικά συνήθως καί παλινδρομούντα Μ.Μ.Ε. Ἔγιναν καί ἄλλες μικρότερης ἴσως ἐμβέλειας προσπάθειες ἐνημέρωσης καί ἀρκετές δημοσιεύσεις. Ὅμως ὑπάρχει ἀκόμη μεγάλη ἀνάγκη.

Ἄς ὀριοθετήσουμε, λοιπόν, τίς προτεραιότητές μας καί ἄς βοηθήσουμε, ὅσο ὁ καθένας μπορεῖ, ὅλες τίς προσπάθειες τῆς Ἐκκλησίας, γιά τήν προστασία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, στήν καταπολέμηση καί αὐτῆς τῆς νέας μάλιστα. Ἄς εὐχηθοῦμε νά ἐνημερωθεῖ σωστά **κάθε ἑλληνική οἰκογένεια** γιά τόν τρομερό κίνδυνο. Ἄς ἐργαστοῦμε ὅλοι δραστήρια. Ἄκόμη καί ὅσοι ἀπό μᾶς δέν νοιώθουμε ἄνετα σέ θέματα αἰρέσεως καί παραθηρηκείας. Ὑπάρχει ἄμεση ἀνάγκη στράτευσης!

τητας» και τό «δικαίωμα στήν ἐργασία και στόν ἔρωτα» τῆς γυναίκας, τήν Ἱστορία, ἐπειδή εἶναι φορέας «σωδινισμοῦ», «ἐθνικισμοῦ», «προκαταλήψεων» και «μίσους» τόν πατριωτισμό, ἐπειδή εἶναι «ρατσισμός» και «φασισμός» τόν Χριστιανισμό, εἴτε διότι εἶναι ἀπαρχαιωμένος, εἴτε διότι εἶναι ἐβραιογενής, εἴτε διότι διαπνέεται ἀπό ἀντιφεμινισμό, εἴτε διότι ἡ Ἡθική του «καταπιέζει» τίς «φυσικές» σεξουαλικές τάσεις τοῦ ἀνθρώπου, στρέφεται κατά τῆς «ἐλευθερίας» του και κατά τοῦ «δικαιώματός» του στήν ὁμοφυλοφιλία ἢ στόν «ἀπελευθερωτικό» πανηδονισμό, τόν δυτικό τρόπο σκέψης και ζωῆς, ἐπειδή «καταστρέφει τήν φύση», «μολύνει τό περιβάλλον», «ἀφανίζει τόν πλανήτη», κ.ο.κ....

Πρόκειται γιά πραγματικό πόλεμο ἰδεῶν, πού, ἀκόμα και ἂν ἐκτυλίσσει στόν χῶρο τῆς σκέψης -και μάλιστα, πίσω ἀπό βαθυστοχαστες και ἱερές προσωπίδες τῶν ὑψηλότερων ἐννοιῶν και ἰδεωδῶν- δέν παύει νά εἶναι πόλεμος. Τά ὄπλα του: Ὁ «ἀνθρωπισμός», τά «ἀνθρώπινα δικαιώματα», ἡ «ἀγάπη πρὸς τόν ἀνθρωπο», ἡ «ἀπελευθέρωση» και ἡ «ἀξιοπρέπεια» τοῦ ἀνθρώπου, ἡ «βελτίωση τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητας», ὁ «πλουραλισμός» και ἡ «ἐλεύθερη διακίνηση τῶν ἰδεῶν», ἡ «ἐλευθερία τοῦ λόγου», ἡ «μῆ-βία», τό «δικαίωμα αὐτοπροσδιορισμοῦ», ἡ «ἀνοχή», ἡ «ἀποκατάσταση τῆς πραγματικῆς ἱστορίας», ὁ «σεβασμός στήν ἑτερότητα», τό «δικαίωμα στήν διαφορετικότητα», ἡ «ἐξέλιξη, ἡ αὐτοβελτίωση και ἡ αὐτογνωσία» τοῦ ἀνθρώπου, ἡ «διεύρυνση τῆς σκέψης» του, ἡ «ἀλλαγὴ νοοτροπίας» του, ἡ «διεύρυνση τῆς συνείδησής» του, ἡ «ἰσορροπία στόν ἀνθρωπο και στήν φύση», ἡ «σωτηρία τοῦ πλανήτη», ἡ «σωτηρία τοῦ Τρίτου Κόσμου», ὁ «δίκαιος καταμερισμός τῶν πηγῶν ἐνεργείας τοῦ Πλανήτη» κ.λ.π.

Ὁ «ἀόρατος» αὐτός πόλεμος ἐπιτυγχάνει, σιωπηρά, ἀναίμακτα και ἀθέατα, αὐτό πού - παρὰ τίς σφαγές, τίς ἀγριότητες και τίς βαρβαρότητές του - κανένας "συμβατικός" πόλεμος δέ κατόρθωσε νά ἐπιτύχει στήν Ἱστορία τῆς Ἀνθρωπότητας: Μεταβάλλει ἐκ δάθρων τόν τρόπο σκέψης τεράστιων τμημάτων πληθυσμοῦ, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, και ταυτόχρονα τούς προσηλυτίζει σέ μιὰ νέα περί ἀνθρώπου και περί κόσμου

ἀντίληψη, και τοῦτο, χωρίς νά συναντᾶ ἀντιδράσεις, προσκόμματα ἢ ἀντιστάσεις.

Παρ' ὅλον ὅτι, κυριολεκτικῶς, μαίνεται στήν χώρα μας, ὁ πόλεμος αὐτός δέν ἀποτελεῖ περιορισμένο τοπικό φαινόμενο, οὔτε διεξάγεται ἀποκλειστικῶς μέσω τῆς τηλεόρασης. Πρόκειται γιά πολύπλευρο φαινόμενο πλανητικῆς ἐμβέλειας, πίσω ἀπό τό ὅποιο κρύβεται μιὰ νέα περί ἀνθρώπου και περί κόσμου ἀντίληψη, ὁ ἀποκαλούμενος «Νέος Διαφωτισμός». Γιά τήν ἐπικρατησή του, ὁ «Νέος Διαφωτισμός» ἔχει κηρύξει μονομερῶς τόν πόλεμο κατά τῆς «παλαιᾶς» σκέψης και τῆς «παλαιᾶς» πραγματικότητας, μέ ὄραμα μιὰ Νέα Ἐποχή. Τόν πόλεμο αὐτόν, οἱ θεωρητικοί τοῦ «Νέου Διαφωτισμοῦ» ἀποκαλοῦν εὐφημιστικά «ἀποδόμηση». Τόν ἀποκαλοῦν, ἐπίσης - ἐπὶ τό εὐφημιστικότερον - και «δημιουργική καταστροφή», μέ τό σκεπτικό ὅτι, ἐνῶ ἡ ὅλη διαδικασία συντελεῖ στήν καταστροφή τῆς «παλαιᾶς» σκέψης και τοῦ «παλαιοῦ κόσμου, συμβάλλει, συγχρόνως, στήν δημιουργία μιᾶς «νέας σκέψης», ἡ ὁποία θά συντελέσει στήν ἐδραίωση τῆς Νέας Ἐποχῆς γιά τό σύνολο τοῦ Πλανήτη. Πράγματι, ὅπως ἐπιβεβαιώνει και ὁ πολὺς Ἐ. Μορέν, διανοητής τῆς Νέας Ἐποχῆς, ὁ πόλεμος τοῦ «Νέου Διαφωτισμοῦ» κατά τῆς «παλαιᾶς» σκέψης εἶναι γενικευμένος: «*Ἡ ἴδια μάχη, ἂν και ἔχει ἀποσυνθετική φύση, εἶναι μέρος τῆς ἀγωνιώδους γέννησης. Ἡ μάχη διεξάγεται σήμερα παντοῦ, μέσα σέ κάθε αὐτοκρατορία, ἔθνος, τάξη, ἐθνότητα, ομάδα, ἄτομα, ἀνάμεσα σέ δύο τρόπους, σκέψης, συμπεριφορᾶς, δράσης...*»².

Αὐτοπροβαλλόμενος ὡς ἀνθρωποκεντρικός, ὁ «Ν. Διαφωτισμός» καλεῖ τόν ἀνθρωπο νά «ἀπελευθερωθεῖ ἀπό τά δεσμά τοῦ παρελθόντος», ὥστε νά ἀποδεχθεῖ τά "πολιτικῶς ὀρθά" ὀρθολογιστικά - πλήρως ἀπογυμνωμένα ἀπό κάθε ἠθικό ἢ θρησκευτικό νόημα - «ἰδανικά» του, πού εἶναι: Τά «ἴσα δικαιώματα τῶν φύλων, οἱ "μονογονεϊκές" οἰκογένειες, τό χαπάκι "αὐτο-ἐκτροπῆς" RU - 486, ἡ "ἐνοικίαση" ξένης μήτρας, ὁ πειραματισμός ἐπὶ τῶν ἐμβρυῶν, ἡ λήψη ἰσθῶν και ἡ ἐμποροποίησή τους, τά δικαιώματα τῶν

2. Ἀπό τήν Κρίση στήν Πίστη, Ἀποσπάσματα ἀπό τό ἔργο τοῦ Ἐντγκαρ Μορέν «Ἀφήνοντας τόν εἰκοστό αἰῶνα», μεταφρ. Ἀ. Φιλίππατος, Ἐκδ. POES, microMEGA, 1998, σελ. 93.

όμοφυλοφίλων, ὁ "ἄξιοπρεπής θάνατος", ἡ εὐθανασία, ἡ νομιμοποίηση τῆς αὐτοκτονίας καί ἡ θανατική ποινή...»³. Εἶναι προφανές ὅτι, ἐφαρμοζόμενα, τὰ «ιδανικά» αὐτά θά ἀνατρέψουν ἐκ βάθρων ὅλα τὰ δεδομένα τοῦ δυτικοῦ τρόπου ζωῆς, καί θά διαμορφώσουν μιά νέα παραγματικότητα, ἕναν νέο πολιτισμό, μιά Νέα Ἐποχή. Ἀνησυχητικά ὡστόσο, εἶναι καί τὰ ἐξῆς παράδοξα καί ἀντιφατικά: Παρά τόν «ἀνθρωποκεντρισμό» του, ὁ «Νέος Διαφωτισμός» δέν δίστασε νά κηρύξει αὐτόν τόν πόλεμο, μονομερῶς καί ἐν ἀγνοία τοῦ ἴδιου τοῦ ἀνθρώπου, καί μάλιστα, κατά τῆς ἴδιας του τῆς σκέψης· ἐνῶ συγχρόνως, ἀναλυόμενα, τὰ μεγαλόστομα, ὑψηλεῖς καί ἀνθρωπολάγνα «ιδανικά» του στρέφονται εὐθέως κατά τῆς ἴδιας τῆς ὑπαρξῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ, εἴτε ἀποκλείουν τήν γέννησή του, εἴτε τήν διακόπτουν, εἴτε ἐμπορεύονται τὰ σπαράγματα του -ἀφανίζοντάς τον- πρὶν γεννηθεῖ, εἴτε τόν ἀπογυμνώνουν συναισθηματικά, εἴτε τόν καθιστοῦν ἕρμαιο τῶν πύο σκοτεινῶν παθῶν του, εἴτε ἐπισπεύδουν τόν θάνατό του, εἴτε, πάλι, ἐξαντλοῦν τόν «ἀνθρωπισμό», τήν «ἀνοχή» καί τήν «ἀγάπη» τους ἐπὶ τῶν δολοφόνων του!

Στήν χώρα μας, ὁ «Νέος Διαφωτισμός» προσάρμοσε τὰ "ιδανικά" του στήν ἐλληνική πραγματικότητα, προσθέτοντας στά προαναφερθέντα, τόν διαχωρισμό Ἐκκλησίας - Κράτους, τήν ἀπάλειψη τῆς ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευμένου (καί τῆς ἐθνικότητας); στίς ταυτότητες, τήν κατάργηση τοῦ Ἀδάτου τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί τήν καύση τῶν νεκρῶν, ἐνῶ βαθμιαίως πληθαίνουν καί οἱ ψίθυροί του κατά τοῦ νηπιοδαπτισμοῦ, περὶ ἀλλαγῆς τῆς Σημείας καί περὶ ἀντικατάστασης τοῦ Ἐθνικοῦ Ὑμνου, κ.ἄ. Στίς τάξεις του ἐντάσσονται καί πολλοί ἰδεαλιστές πού, ἐπηρεασμένοι ἀπό τήν «ἀποδόμηση» - καί χωρὶς νά γνωρίζουν

τίς τελικές τῆς ἐπιδιώξεις - συμπορεύονται μ' αὐτήν, ἐπενδύοντας σ' αὐτήν τὰ προσωπικά τους πιστεύω, μέ ἀποτέλεσμα νά ἐπηρεάζουν καί αὐτοί μέ τήν σειρά τους τήν κοινή γνώμη: «Ἡ Νέα Ἐποχή, διαμορφώνοντας ἕνα ἀποδομητικό πλαίσιο στίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων, ἰκανό νά στηρίξει τίς ἱστορικές τῆς ἐπιλογές, ὄχι μόνον δέν χρειάζεται πλέον τόν Γάμο, τό πολυκαιμένο αὐτό Συμβόλαιο-Ἐφεύρεση τοῦ Ἀνδροεικοῦ Φύλου, ἀλλά μπήκε κίβλας στή διαδρομή νά τόν ἀποθηκεύσει στά ἄχρηστα τῆς Παγκόσμιας Ἱστορίας...»⁴.

Στήν «ἀποδόμηση», στήν «ἱστορική ἐπιλογή... ἀποθήκευσης» τῆς "παλαιᾶς" πραγματικότητας στά «ἄχρηστα τῆς Παγκόσμιας Ἱστορίας», συμμετέχουν τὰ περισσότερα Μ.Μ.Ε. -ἠλεκτρονικά καί ἔντυπα- ἀλλά καί ὀλόκληρες κινηματογραφικές, φιλολογικές, ἐκδοτικές, φιλοσοφικές καί λοιπές «βιομηχανίες», παγκοσμίως· συμμετέχουν ἐπίσης - σύμφωνα μέ ὅλες τίς ἐνδείξεις - καί οἱ περιοσότερες σέκτες, καινοφανεῖς θρησκείες καί οἱ γνωστές ὡς "καταστροφικές λατρεῖες". Ὁστόσο, ἡ τηλεόραση πρωτοστατεῖ, διότι ἡ ἀποτελεσματικότητά τῆς στήν μαζική καί συντονισμένη χειραγώγηση τῆς σκέψης ὀλόκληρων πληθυσμῶν ἀποτελούμενων ἀπό ἄτομα κάθε ἡλικίας, ἀποδεικνύεται καταλυτική. Σ' αὐτό συντελοῦν:

- α) Ἡ ὀπτικο-ἀκουστική τῆς ἀμεσότητας,
- β) Ἡ ἐμβέλειά τῆς, δηλαδή, ἡ ἐπιρροή τῆς ἐπὶ τεράστιου ἀριθμοῦ πάσης ἡλικίας ἀτόμων,
- γ) Ἡ μονομέρειά τῆς, δηλαδή, ἡ δημιουργία τετελεσμένων διὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς ἰσηγορίας⁵ (ἀδυναμία ἀμεσης παρέμβασης ἢ ἀντίδρασης), καί,
- δ) Ἡ ἀγνοία τοῦ ἀνυποψίαστου τηλεθεατοῦ γιά τήν χειραγώγηση πού ὑφίσταται.

4. «Γάμε, Ἄντιο!», στήλη ΚΑΘΕΤΩΣ, Δημ. Ἰατροπόπουλου, ἐφημ. ΕΘΝΟΣ, 16.12.1998.

5. Βλ. σχετικὰ στόν ἐκφωνηθέντα Λόγο τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ καί καθηγητοῦ Πανεπιστημίου κ. Κ. Δεσποτόπουλου ἐπὶ τῆ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων του ὡς Προέδρου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

3. The Keys of This Blood, (Τὰ Κλειδιά Αὐτοῦ τοῦ Αἵματος), M.Malachy, ἐκδ. Touchstone, 1990, σελ. 339-340.